

WORLD PRESS PHOTO 2024: UNA IL·LUSIÓ PERDUDA...

Per Francesc Xavier Jiménez Martín

Eren les 13 hores del diumenge 8 de desembre de 2024.

Després de sortir de casa, ens dirigírem a agafar el tren a l'estació de Sabadell Nord. Com era habitual, hi havia molta gent al tren. Sent com era diumenge, els usuaris anaven ben mudats. Ens dirigíem a l'exposició del **Word Press Photo 2024**, que es feia al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.

Quan vam arribar a l'estació de plaça Catalunya, no sabíem per on sortir. Com que no trobàvem la sortida adequada, vam prendre la boca del centre de la plaça i vam començar a buscar la ben coneguda Rambla de les Flors. Aquesta estava plena de gent, tot i que es podia passejar prou bé. L'ambient era festiu, alegre. Tot just tombar per carrer de Tallers, vam trobar de sobte un ambient de solitud: les botigues estaven tancades i només algun bar obert. Allà no hi havia pràcticament ningú. Després de creuar diferents carrers, vam arribar a la nostra destinació: el CCCB, al carrer de Montalegre. Allà a la porta principal hi havia un ordenança que, molt amablement, ens indicà que aquella entrada estava tancada i que havíem de donar tot una volta i entrar pel darrere. Hi havia obres. Barcelona no es lliura d'aquests pesats elements que compliquen la vida quotidiana de moltes viles de Catalunya.

Una vegada a la porta del darrere, fèiem cua amb altres persones: famílies senceres, una parella d'estrangers, dues amigues que semblaven catalanes però parlaven castellà i nosaltres. Quan vam entrar al vestíbul de planta baixa, vam tornar a fer cua per entrar a l'exposició. Esperàvem amb un cert neguit. Encara no era l'hora. A les 14 h en punt, vam poder entrar gràcies al visticplau d'una

simpàtica treballadora. Vam pujar les interminables escales mecàniques fins arribar al punt d'inici de l'exposició que, com d'altres vegades, s'ubicava a la primera planta del centre.

Per fi, podiem entrar. Enrere quedaven els entrebancs i obstacles per arribar. Estàvem molt il·lusionats. Les expectatives eren molt altes. Recordo haver anat a quinze edicions de les vint que han fet a Barcelona. Els resultats finals sempre superaven les expectatives inicials.

Vam començar amb els primers plafons, tot barrejant-nos amb un públic divers (parelles joves, turistes que parlaven anglès i algun individu que, per la seva vestimenta podríem descriure com a *friqui*, etc.), però res d'especial entre els visitants que no haguéssim vist en anteriors edicions.

Aprofitàvem per fer les primeres fotos d'algunes instantànies curioses. Sobretot ens cridaven l'atenció les que ensenyaven els diferents drames socials (sembla que donen més "morbo"), però no tant els ambients quotidians, festius i tradicionals que mostraven unes altres. Enguany, aquests drames feien menció als conflictes bèl·lics de Palestina i d'Ucraïna. Potser esperàvem més contingut al respecte, perquè en altres edicions hi sortien representades realitats socials de països en vies de desenvolupament com els de l'Àfrica negra, Àsia i les Amèriques.

Recordo que els colors i l'ambient de les sales no havia canviat amb els anys. Tot era molt diàfan i fosc. Una vegada passat el punt intermedi de l'exposició, vam començar a anar més ràpid del que era habitual. Potser era la gana, potser la multitud, potser la poca motivació que trobàvem en aquesta edició.

Tot plegat ens estava resultant poc engrescador i l'absolut silenci tampoc no acompanyava. Però no era ben bé això. Va arribar un moment que l'altra gent gairebé ens molestava. A la part final, ja ni ens adonàvem de les noves fotos

que estàvem veient, moltes d'elles amb ambients folklòrics i festius. Teníem ganes d'acabar. Esperàvem més. Aquella exposició no havia satisfet pas les nostres expectatives.

Quan vam arribar al final, respiràrem profundament. Eren les 15h i ja sortíem. De cop i volta, es va fer la llum. Se'ns va passar la gana i vam poder gaudir del sol i la claror.